

[Arne Bjerregaard.]

ligger i sagens natur, thi et parti, hvis idégrundlag er afskaffelse af indkomstskatten, må vende sig imod enhver mulighed for en retfærdig administration, idet partiets fremragende leder og partiet i særdeleshed også i hele sin argumentation for afskaffelsen selvfølgelig ønsker at lægge klare beviser for dagen for, at man kan unddrage sig den beskatning, som er pålagt enhver ifølge gældende lov. Og hvis man skulle have nogen mulighed for at indskrænke disse muligheder, så er det klart, at så falder en del af argumentationen væk.

Derfor må jeg på en måde respektere fremskridtspartiet; deres holdning er i alt fald klar, også når de prøver at blæse dette spørgsmål op til at være et angreb på den personlige frihed, thi derved bereder de jordbunden for de lovbyggende kræfter i befolkningen, og det er jo partiets særkende, at fremskridtspartiet stort set accepterer og erkender, at dets medlemmer skal opfordre befolkningen til ikke at overholde disse love, som vedtages i dette ting.

At enkelte medlemmer ønsker at vifte med den liberalistiske fane, er vel forståeligt, men at partier som venstre og konservative ikke bliver brødflove, viser en enestående immunitet, jeg havde nær sagt over for en sygdom, fremkaldt af ensidighed på propagandaens overdrev, over for et ganske bestemt parti, nemlig kristeligt folkeparti. Men endnu mere uforståeligt er det, at vælgerne atter kommer til at stå i række og gæled, når de såkaldte liberale partier vajer med den lasede klud, som engang var en viftende fane af liberalisme. (*Munterhed*).

Jeg må notere, at de såkaldte liberale kræfter i dette spørgsmål måske vinder en politisk sejr. Jeg må bare spørge: hvor er den ideelle liberalisme i dette og i den politik, som disse partier har ført? Jeg ved ikke, om formanden tillader, at jeg går uden for emnet og nævner alle disse ting, hvor liberalismen, godkendt og antaget af disse partier, så sandelig ikke er et særkende.

Formanden:

Ikke ret meget!

Arne Bjerregaard (KrF):

Nu vel, formanden tillader ikke, at jeg går udenfor og nævner alle disse mulighe-

der, alle disse områder, hvor disse kræfter, der nu i dag snakker om liberalisme, ikke har haft en gnist af interesse for liberalisme. Men det er da klart, at når disse partier har nedgjort denne befolkning igennem disse forslag og disse love, som jeg ikke får lov til at nævne, har de reduceret menneskets højeste stræben til et tilbedelsesdelirium mod ganske bestemte ting i dette samfund. (*Munterhed*).

Og må jeg sige — ja vel, jeg erkender, at der er munterhed i salen over for de nøgne kendsgerninger, fordi man fra disse partier . . .

Formanden:

Jeg beder taler og medlemmer i forening søge at holde nogenlunde ro i salen.

Arne Bjerregaard (KrF):

. . . selvfølgelig har prøvet på på denne pølsepind at koge noget op, som havde været en bedre sag værdig. Og jeg må jo nok sige, at det berører mig i al fald dybt, at man har ønsket at få dette tilbedelsesdelirium fra disse såkaldt liberale partier vendt over imod disse nye marmorstatuer, som vi nu har i vores pengeinstitutter, for at man i befolkningen kan tilbede disse, jeg havde nær sagt med nye skriftestole, fordi man tog de gamle væk.

Det er det, der er sagen fra det, man kalder de liberalistiske partier. Samtidig med at man har fjernet mennesket fra dets højeste stræben, så prøver man at give det en tilbedelse mod disse nye institutioner i det danske samfund.

Lad mig kort sige, at jeg er hverken liberalist eller socialist, disse begreber er døde for mig. Disse ideer havde vel deres værdi for samfundsudviklingen, men de har ikke en værdi for fremtiden, og jeg indrømmer — selv om jeg må bemærke, at visse dog lytter i denne sal — at mine ord ikke har så megen vægt, som når de store såkaldte politikere taler, også fordi mine talemåder vel ikke er så veludviklede som visses, men vel også fordi jeg ikke har så mange medlemmer bag mig. Men tro mig, om man vil, ét er i al fald væsentligt for mig, når man gør sådan en lille sag til en politisk sag, hvad man har gjort fra visse sider i denne sal, at så skal man i al fald, om end mine evner til at føre ordet er små, ikke få lov til at høre mig for